

Milena Michiko Flašar: Říkal jsem mu Kravata

(Nakladatelství Beta, 2019; přel. Petr Janoušek)

1

Říkal jsem mu Kravata.

To jméno se mu líbilo. Pokaždé ho rozesmálo.

Červeno-šedé pruhy na jeho hrudi. Tak si ho chci pamatovat.

2

Uplynulo sedm týdnů od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy. během těch sedmi týdnů tráva uschla a zežloutla. Cvrkající cikády se ukrývají ve stromech. Pod nohama mi skřípe štěrk. V prudkém světle poledního slunce je park podivně pustý. Usychající květy se na stoncích unaveně sklání k zemi. Bleděmodrým kapesníkem ve křoví nepohne jediný závan větru. Vzduch je těžký a tlačí na vyprahlou zem. Jsem zdrcený člověk. Loučím se s ním, už nikdy nepřijde. Nade mnou se klene nebe, které ho – navždy? – pohltilo.

Ještě stále nemohu uvěřit, že naše rozloučení je definitivní. V mých představách by se mohl každou chvíli objevit, možná jako někdo jiný, možná s jinou tváří, s pohledem říkající mi: Jsem tady. S hlavou otočenou k severu, s pousmáním vstříc mrakům. Mohl by. Proto tu sedím.

3

Je to naše lavička, na které sedím. Než se stala naší, byla moje.

Přišel jsem sem, abych zjistil, zda drobná trhlinka ve zdi táhnoucí se nad policemi existuje jak uvnitř, tak i venku. Celé dva roky jsem strávil tím, že jsem na ni upřeně hleděl. Celé dva roky v mém pokoji, v domě mých rodičů. Za zavřenýma očima jsem si obkresloval její lámající se linii. Byla v mé hlavě a pokrčovala dál, vstoupila do mého srdce a do mých žil. Já sám jsem byl linka bez krve. S mrtvolně bledou kůží, na kterou nesvítlo slunce. Někdy jsem toužil po jeho hřejivých dotecích. Představoval jsem si, jaké by to bylo, vyjít ven a konečně pochopit: Jsou místa, která nikdy neopustíte.

Jednoho studeného únorového rána jsem své touze podlehl. Mezerou v závěsech jsem zahlédl hejno vran. Létalý nahoru a dolů, slunce na jejich křídlech mě oslepilo. S bodavou bolestí v očích jsem tápal podél zdi svého pokoje až ke dveřím, rozrazil jsem je, oblékl si kabát, obul o číslo menší boty, vyšel ven na ulici a vyrazil dál kolem domů a náměstí. Přes chladné počasí mi z čela stékal pot a já pocítil zvláštní zadostiučinění: Ještě to dokážu. Ještě umím dát nohu před nohu. Ještě jsem to nezapomněl. Všechny snahy odnaučit se to byly marné.

Nesnažil jsem se oklamat sám sebe. I nadále mi šlo o to, být sám. Nechtěl jsem nikoho potkat. Někoho potkat znamená zaplést se. Propojit se s ním neviditelným vláknem. Od člověka k člověku. Samá vlákna. Křížem krážem. Někoho potkat znamená stát se součástí jeho pavučiny. Tomu bylo třeba se vyhnout.

Ona první vycházka. Tak se musí cítit vězeň, který ve svém zamřížovaném pohledu s sebou všude nosí svoji celu; přesně ví, že není svobodný. Když si vzpomenu na onu první vycházku, připadá mi, že jsem se pohyboval jako postava z černobílého filmu uprostřed barevné scény. Okolo křičely barvy, žluté taxíky, červené poštovní schránky, modré billboardy. Jejich hlasitost mě ohlušovala.

S nahoru ohrnutým límcem jsem zahrnul za roh a dával si pozor, abych nikomu nevstoupil do cesty. Děsila mě představa, že by nohavice mých kalhot zavadila o cíp kabátu kolemjdoucího. Přitiskl jsem ruce k bokům a běžel, běžel, běžel, nekoukal jsem napravo ani nalevo. Má nejstrašnější představa byla o dvou pohledech, které se v náhodném okamžiku do sebe zaklesnou. A vteřiny tak setrvají. Neodtrhnou se od sebe. Taková odpornost. Byl jsem jí plný. Plný po okraj. Čím déle jsem běžel, tím více jsem cítil tíhu svého těla. jedno pohybující se tělo mezi mnoha. Jedno do mne narazilo. Už jsem se nedokázal ovládnout. S rukou před ústy jsem běžel do parku a vyzvracel se.